

DE LAATSTE SECONDE EN ANDERE VERHALEN

VERHALEN VAN O.A. DAVID BALDACCI, DEON MEYER,
SUZANNE VERMEER EN JENS LAPIDUS

DE LAATSTE SECONDE EN ANDERE VERHALEN

VERHALEN VAN O.A. DAVID BALDACCI, DEON MEYER,
SUZANNE VERMEER EN JENS LAPIDUS

De laatste seconde en andere verhalen

De laatste seconde en andere spannende verhalen bevat negen korte verhalen van enkele van de beste thrillerschrijvers ter wereld. Onder anderen David Baldacci, Deon Meyer, Suzanne Vermeer en Jens Lapidus laten zien waarom zij al jarenlang tot de top van het genre behoren, vele prijzen hebben gewonnen en miljoenen fans hebben.

Daarnaast bevat deze unieke bundel een zeer bijzondere bijdrage van de Nederlandse thrillerauteur Carina van Leeuwen, die verslag doet van haar dagelijkse werkzaamheden als forensisch rechercheur bij het *cold case*-team in

Amsterdam. Voor het eerst wordt een zeldzame blik gegund in de werkelijke wereld van CSI.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of
bezoek onze Facebook-pagina
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

De laatste seconde en andere verhalen

De laatste seconde

De perfecte moord

Hij vond zijn haar mooi

De dief

Een vluchtig gebaar

Een wijk die we de onze

noemden

Als het niet had

gesneeuwd

Zomerregen

NN 850324

A.W. Bruna Uitgevers

Omslagontwerp

Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld

© Ron Koeberer / Millennium Images,
UK

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers,
Amsterdam

ISBN 978 90 449 7452 2

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij

elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

David Baldacci

De laatste seconde

Frank Becker was buitengewoon goed in zijn werk en hij was er heel trots op dát hij zo er buitengewoon goed in was. Hij luisterde altijd aandachtig naar de orders van zijn cliënten en voerde ze professioneel en zorgvuldig uit. Het maakte hem niet zomaar een goed zakenman of een onbaatzuchtig persoon. Het ging verder dan dat. Het was uitermate in Beckers belang dat hij de details precies goed kreeg, dat ze zelfs een obsessie voor hem werden. Als hij wilde

overleven.

Hij was een kleine man met een ego dat vele malen groter was dan zijn lichaam. Van een dikke baby was hij uitgegroeid tot een slanke, gedisciplineerde volwassene die zich aan niets te buiten ging. Hij was vrijgezel en leidde – behalve wanneer hij werkte – een rustig leven. Hij had grote delen van de wereld gezien, omdat zijn specifieke vakgebied geen grenzen kende. Hij had altijd geweten dat hij nooit zou trouwen, want dat zou voor complicaties zorgen, en hij had nooit kinderen willen krijgen, want dat zou zinloos zijn.

Nu stond hij op het trottoir voor een

modern gebouw, midden in een stad die betere tijden had gekend. De stad maakte als het ware een comeback: staal, asfalt, beton en de mensen die daarin en daarop verbleven konden een tweede kans krijgen. Tegelijkertijd was het ook een oude stad met veel belangrijke culturele trekpleisters voor toeristen.

Becker gaf niets om die dingen. Hij had maar één reden gehad om naar die stad te vliegen en die had niets te maken met bezienswaardigheden of tweede kansen.

Hij stak een sigaret op en blies de rook door zijn neusgaten naar buiten, zoals hij zijn vader had zien doen toen hij

een kind was. Jarenlang had hij ernaar verlangd rook door zijn neusgaten te blazen zoals zijn vader had gedaan. Zoals sommige zoons al kijkend naar hun vader het scheren imiteerden, zo had Becker zijn vader de rook zien inhaleren en uitblazen en had hij de techniek en de timing in zijn geheugen geprent. Op zijn zestiende had hij zijn doel verwezenlijkt, zij het niet zonder het nodige gehoest en gerochel. En nu was hij een expert in het rook uitblazen door de neus, en dat deed hij met een zekere distinctie. Het was maar een van de twee dingen waardoor hij een beetje opviel. In alle andere opzichten kon Becker gemakkelijk in de massa opgaan.

De saaie pakken die hij droeg, zijn zachte stem, zijn alledaagse trekken en de lege blik in zijn ogen – het moest er allemaal voor zorgen dat iedereen naar iets anders keek dan naar hem.

Hij viste een plukje tabak van zijn tong en keek intussen, zijn ogen flikkerend als dovende gloeilampjes, naar een lange, slanke man in een voortreffelijk pak, waarvan elk manchet precies evenveel wit overhemd liet zien. De man duwde de dubbele glazen deur van het kantoorgebouw open en liep de straat op. Becker kocht een krant bij een kiosk en liep dezelfde richting in. De andere man was welvarend en keek zelfingenomen,

vooral omdat hij succesvol was in wat hij deed. Hij was zelfs eigenaar van het gebouw dat hij zojuist had verlaten. Hij had veel geld vergaard, allemaal legaal, en schonk een groot deel daarvan aan goede doelen. Zijn vrouw was mooi en verfijnd, en ze hadden drie intelligente kinderen die het nog ver zouden schoppen. De man had maar heel weinig vijanden.

Maar zoals Becker wist, was één vastbesloten tegenstander genoeg om je leven te veranderen.

Becker vouwde de krant dubbel en hield hem onder zijn linkerarm. Zijn rechterarm gebruikte hij om met zijn paraplu te zwaaien. Het zag er niet naar

uit dat het die dag zou gaan regenen, maar er hing de laatste tijd een vochtige hitte in de lucht, en volgens het weerbericht van die ochtend was een onweersbui beslist niet uitgesloten. Hij droeg handschoenen, hoewel het niet koud was. Dat was het tweede ongewone wat hij deed, maar zijn ijdelheid liet hem geen keuze. De handschoenen waren van zwart leer en hadden hem tweehonderd dollar gekost. Hij vond dat ze dat ruimschoots waard waren geweest.

De man die voor hem liep, had zijn dagelijkse rituelen. Een wandelingetje tussen de middag was er daar één van. Becker had hem de afgelopen vier dagen

geobserveerd en wist dat hij een blok naar het zuiden zou lopen om vervolgens links af te slaan naar het park, daar van de bomen en vogels te genieten en ten slotte terug te lopen naar zijn kantoor. Zulke rituelen waren prettig en geruststellend. En volslagen stompzinnig, wist Becker. Zelf hield hij er geen vaste gewoonten op na. Nooit zou iemand op grond van wat hij de vorige dag had gedaan kunnen voorspellen waar hij op een bepaald moment zou zijn. De meeste mensen streefden naar regelmaat in hun leven. Becker hield zich daar verre van. Hij wist hoe fataal vaste gewoonten je konden worden als iemand je kwaad wilde doen.

De man ging langzamer lopen. Er stonden nogal wat mensen op de hoek. Blijkbaar kwam er iets belangrijks door de straat en hield de politie daarom iedereen tegen. Misschien was het een optocht of een officiële colonne met een belangrijk persoon, iemand die zo belangrijk was dat de verkeerspolitie was opgeroepen om de kruispunten af te zetten. De mensen daar op de hoek stonden tegen elkaar aan gedromd als een rugbyteam dat de bal probeert te bemachtigen. Sommigen maakten zich uit de massa los en probeerden met uitgestrekte nek te zien wie of wat er precies aan kwam. Juist vanwege deze gebeurtenis had Becker voor

deze dag gekozen. De man die hij volgde, kwam bij het kruispunt aan en ging net als de andere mensen op zijn tenen staan om zo veel mogelijk te kunnen zien. De groep mensen zwol aan en werd net een rivier vol boomstammen die opdrong tegen een dam die elk moment kon bezwijken.

Zwetend, duwend en vloekend hielden de politieagenten de burgers enigszins in het gareel. Becker glimlachte meewarig. Hij had nooit van de politie gehouden. Zijn vader was politieman geworden nadat hij mislukt was als slager in een klein stadje. Hij was naar de grote stad verhuisd toen Becker nog een baby was. Toen hij bij de politie was gegaan, was hij begonnen

Becker met zijn gummiknuppel te slaan. Dat had hij gedaan als hij thuiskwam en een paar glazen gin had gedronken, gin die zo goedkoop en sterk was dat je er een gat in metaal mee kon branden. Die gin en de sigaretten waren de grootste zonden van zijn vader geweest, en natuurlijk ook dat hij zijn zoon sloeg terwijl Beckers stiefmoeder met een glas in de hand toekeek en advies verstreekte over de plekken waar hij de jongen moest raken. Beckers echte moeder, was hem verteld, was bij zijn geboorte gestorven. Dat was alles wat hij van haar wist. Het was trouwens meer dan hij zou willen weten. Hij betwijfelde of zijn echte moeder hem

meer liefde zou hebben geschonken dan zijn stiefmoeder.

Terwijl de politieagenten met dranghekken, hun eigen lichamen en veel geschreeuw de menselijke boomstammen op het trottoir hielden, liep Becker naar links en stapte hij de menigte weer in. Het kostte hem tien seconden om zich met puntige ellebogen naar voren te dringen, waarbij hij de mensen die hij opzij duwde verontschuldigend aankeek. Hij stond nu recht achter de man en keek op zijn horloge. Hij had een helper die hem een seintje had gegeven over deze gebeurtenis die tot een opstopping zou leiden. Over een minuut zouden de limousine en de

wagens met lijfwachten voorbijkomen.
Becker schuifelde verder naar voren.
Voordat hij de krant in zijn jaszak schoof,
keek hij naar de datum: 5 mei 2000. Over
een week was hij jarig. Dan werd hij
vijftig. Het feestje zou uit een diner voor
hem alleen bestaan, zonder cadeaus. Hij
had een nog grotere hekel aan
verjaardagen dan aan de afranselingen die
hij vroeger kreeg.

Hij telde in gedachten de seconden af.
Dat was overbodig, want de collectieve
energie van de menigte bereikte een
climax toen de colonne in het zicht van
het kruispunt kwam. Hij haalde
oppervlakkig adem. Dat deed hij niet om

zijn zenuwen te beheersen. Voor zover hij wist, had hij die niet. Hij wilde zijn zuurstoftoevoer enigszins beperken om op een natuurlijke manier high te worden van wat hij nu ging doen. Hij genoot van wat komen ging zelfs meer dan van seks, want hij had er geen enkele behoefte aan om iemand anders dan hemzelf te behagen.

‘Daar komt hij!’ riep iemand uit.

Becker pakte de handgreep van de paraplu steviger vast. Hij stak de punt tegelijkertijd omhoog en naar voren. De limousine reed voorbij en de menigte juichte en zwaaide. Becker stak de punt van de paraplu in de man en stapte meteen daarna opzij om weg te glippen.

Terwijl de andere man over de achterkant van zijn dij wreef, waar hij was geprikt, liep Becker weg. Nonchalant las hij de krant die hij in zijn ene hand had, terwijl hij met zijn andere hand de paraplu heen en weer zwaaide.

De necrologie van de man verscheen twee dagen later in de plaatselijke krant. Hij was bezweken aan een onverklaarbare ziekte die hem hevig lijden had bezorgd alvorens hem te doden. Er zou sectie worden verricht om na te gaan wat de dood van die arme kerel had veroorzaakt. Zijn nabestaanden waren diep ontredderd en zijn bedrijf stond op het punt in te storten omdat zijn stevige hand aan het

roer ontbrak.

Becker zat op vijftienhonderd kilometer afstand in zijn appartement en las het verhaal op zijn computer. Hij wist dat hij die arme patholoog-anatoom de moeite had kunnen besparen.

‘Compound 1080,’ zei hij hardop. Hij wist dat de man aan een hartritmestoornis was gestorven. Compound 1080, dat tijdens de Tweede Wereldoorlog door Duitse chemici was ontdekt en in allerlei bestrijdingsmiddelen werd gebruikt, verstoorde het cellulaire metabolisme en daarmee ook de citroenzuurcyclus, ook wel de Krebs-cyclus genoemd, zodat cellen van energie werden beroofd. Het gif

werkte snel en deed ongelooflijk onaangename dingen met degene bij wie het was ingespoten. De cilinder in de punt van Beckers paraplu was gevuld met genoeg Compound 1080 om de man binnen enkele uren te doden. Er was geen tegengif, en Becker wist dat de man in die laatste uren onvoorstelbare, ondraaglijke pijnen had doorstaan. Becker twijfelde er niet aan dat de man zijn God om genade had gesmeekt. Hij was gelovig, wist Becker, die hem en zijn prachtige gezin de vorige zondag naar de kerk was gevolgd voordat hij zijn paraplu-punt in de dij van de ongelukkige man had gestoken. Zijn God had niet geantwoord. Zelfs

almachtige goden moesten buigen voor vergif zonder tegengif.

Becker interesseerde zich voor geschiedenis, in elk geval voor bepaalde esoterische aspecten daarvan. Hij was op het idee van de paraplu punt gekomen door een aanslag die in de jaren zeventig door de Bulgaarse geheime politie was gepleegd op iemand die het hun regering moeilijk maakte. Waarom het wiel opnieuw uitvinden? Maar hij had er zijn eigen draai aan gegeven door geen gebruik te maken van het oude vertrouwde ricine, dat de Bulgaren als gif hadden gebruikt. Compound 1080 was veel stijlvoller, vond hij.

Hij gebruikte zijn computer om naar zijn bankrekening te kijken en zich ervan te vergewissen dat het restant van zijn honorarium op zijn buitenlandse rekening was bijgeschreven. Hij zou nooit meer over de man lezen of aan hem denken. Hij zou geen medelijden hebben met de weduwe of met de kinderen die hun vader hadden verloren. Daar schoot hij niets mee op. Als hij zulke gevoelens had, of beter gezegd zulke zwakheden, zou hij niet voor dit vak hebben gekozen. Het was een klus geweest, gewoon een klus. En het was tijd om aan de volgende klus te beginnen. Er was veel vraag naar Becker. Dat kwam omdat hij nooit had gefaald en

altijd discreet was.

Een week later kwam er een brief. Het was tijd om weer aan het werk te gaan.

Hij stapte in het zoveelste vliegtuig, landde, huurde een auto en reed naar het huis van de man. Het was een mooi landhuis, aan het water, met rijen grote eiken en esdoorns, grote struiken in volle bloei en paden van natuursteen en grind die omzoomd met bloemen uit het zicht slingerden. Het huis zelf was groot en minstens tweehonderd jaar oud, met alle fraaie ornamenten van de architectuur uit die tijd: puntgevels en Dorische zuilen en balustrades, bemoste hoekstenen en rijen gewelfde ramen aan de voorkant. Hij werd

naar de bibliotheek geleid door een zure vrouw in een zwart dienstmeisjesuniform. De kasten stonden vol met oude boeken die er gelezen uitzagen, en in de grote kamer hing een aangename mengeling van geuren: leer, tabak en kaarswas.

De man die even later naar hem toe kwam, was lang en broodmager, met alleen nog een hoefijzer van wit haar op zijn hoofd. Zijn druipsnor hing over zijn kleine mond. Zijn gebit zag er onecht uit. Hij droeg een oeroud tweedpak en een overhemd met een overdreven gesteven boord. Een vale das verdween in een vest dat eruitzag alsof het als schuurpapier zou aanvoelen. Op zijn buik hing een groot

horloge aan een gouden ketting. Hij ging achter een enorm mahoniehouten bureau zitten dat een toonbeeld van netheid was en gaf Becker een teken dat hij tegenover hem kon plaatsnemen. Becker had voor dit soort gesprekken al tegenover veel cliënten gezeten. Ze verschilden in beschaving en motivatie, maar toch was er iets aan dit oude huis, deze kamer en deze man wat Becker onheilspellend vond. Aan de andere kant ging het hem niet aan wat voor persoon de cliënt was. Hij was hier alleen om te luisteren en de opdracht wel of niet aan te nemen. Becker sloeg zijn benen over elkaar en wachtte af. Hij sprak nooit voordat de potentiële cliënt dat

deed. In dit stadium van zijn carrière wilde hij uitdagingen. Vroeger nam hij elke opdracht aan die hem werd aangeboden. Tegenwoordig was hij selectiever. Voor de meeste projecten waren weken van planning nodig en hij wilde die tijd alleen uittrekken voor iets waarvan hij vond dat het zijn talenten waard was. Het leven was te kort, bijna even kort als dat van de mensen die hij in opdracht vermoordde.

De oude man schraapte zijn keel en keek onderzoekend naar Beckers saaie pak, onopvallende trekken, zwarte handschoenen en neergeslagen ogen. Kennelijk was hij blij met wat hij zag, of

in elk geval tevreden.

‘U bent me aanbevolen.’

Becker keek een klein beetje op. ‘Dat is vaak het geval. Mag ik vragen door wie?’

‘Schultz.’

‘O. Ja, dat kan ik me voorstellen. Een lastige klus.’

‘Inderdaad.’

‘En uw verzoek?’

‘Nog lastiger,’ zei de man. De haren van zijn snor golfd en een beetje naar voren als hij sprak. Om de een of andere reden ergerde Becker zich daaraan, en daarna wendde hij zijn blik weer af. Het was van kritiek belang dat hij in dit stadium objectief bleef.

‘Dan zal ik vast onder de indruk zijn,’ zei Becker met een beetje meer arrogantie dan zijn bedoeling was. Er was iets aan deze man dat hem dwarszat, bedacht hij opeens. Iets anders dan die golvende snor.

De oude man boog zich naar voren en liet de versleten elleboogstukken van zijn tweedjasje op het glanzende bureaublad rusten. Hij nam even de tijd om een kleine kromme pijp uit zijn vestzak te halen en aan te steken, waarbij hij de tabak tot leven liet komen door een paar keer bekwaam aan de steel te zuigen. Met zijn lange, spichtige, blauw dooraderde vingers knakte hij de lucifer dubbel en liet hem in een koperen asbak naast de zwarte

telefoon met draaischijf vallen.

‘Er moet iets aan een vrouw worden gedaan.’

‘Haar naam en adres?’

‘Die ontvangt u via de posterijen.’

Becker keek op. ‘De posterijen? U bedoelt de post? Dat is ongebruikelijk.’

‘U benoemt het op de ene manier en ik op een andere,’ zei de man vriendelijk, ‘maar het betekent hetzelfde.’

‘Ik bedoelde dat het ongebruikelijk is om zulke informatie op schrift te stellen. Als de autoriteiten het onder ogen krijgen, hebben we een probleem.’

‘Ik ben erg oud en maak me niet druk om zulke dingen. Wat komt, dat komt.’

‘Goed. Wat heeft ze u aangedaan waardoor u om mijn interventie vraagt?’

De man nam peinzend een trekje van zijn pijp en gaf toen antwoord. ‘Doet dat ertoe?’

Becker verschoof wat ongemakkelijk op zijn stoel. ‘Nee, het doet er niet toe. Mijn voorwaarden zijn relatief eenvoudig. De helft nu, de helft na afloop.’

‘Dat had ik begrepen.’

‘Ik wijs u erop dat maar één keer iemand heeft verzuimd die laatste betaling te doen. Door die nalatigheid is zijn begrafenis erg duur uitgevallen.’

‘Ik begrijp wat u bedoelt en zou het nooit wagen zijn fout te herhalen. De

weinige jaren die ik nog te leven heb, wil ik graag in rust en comfort doorbrengen.’

‘En het uitdagende aspect?’

‘Dat zult u zelf zien.’

Becker keek hem vragend aan.

‘Waarom wilde u dan deze ontmoeting?’

‘Opdat ik u kan zien en u mij kunt zien. U bent het er vast wel mee eens dat dit een persoonlijke transactie is. De meest persoonlijke die er is, mag ik wel zeggen. Een contact van mens tot mens leek me voor de hand liggend.’

Becker haalde zijn schouders op, niet onder de indruk van de woorden van de man. ‘Zoals u wilt. Ik wacht op uw póst. Ik zal u een adres geven waarop ik te

bereiken ben.'

Het antwoord van de andere man verraste Becker.

'Dat heb ik al.' Hij stak zijn hand uit. 'Zullen we het met een handdruk bezegelen?'

'Dat is niet nodig.'

'Nee, dat is het niet, maar ik ben een ouderwetse man, zoals u vast wel hebt gemerkt zodra u hier binnenkwam.' Hij stak zijn hand uit.

Becker aarzelde nog steeds.

'Alstublieft,' drong de oude man aan. 'Doet u een oude man die op het punt staat u honderdduizend dollar te betalen dat genoeg.'

Ten slotte stak Becker zijn hand met de handschoen uit.

De oude man schudde zijn hoofd. 'Huid op huid. Dat is voor mij een erekwestie.'

Becker aarzelde opnieuw en trok toen langzaam de leren handschoen uit. Hij had vier vingers. Waar de vijfde, de wijsvinger, had moeten zitten, was alleen een knopje van dood bot zichtbaar, amper twee centimeter lang. Het was een genetisch gebrek dat hij van zijn moeder had geërfd. Het was ook de voornaamste reden waarom hij nooit een vuurwapen gebruikte als hij zijn werk deed. Hij kon de trekker niet goed overhalen. Het was

ook de reden waarom hij de handschoenen droeg.

De andere man sloeg geen acht op de afwijking. Hij schudde Beckers hand stevig en liet hem toen los.

‘Ik voel me nu veel beter,’ zei hij.

Je zult je nog beter voelen als de vrouw dood is, dacht Becker.

‘Ik heb uw naam niet gehoord,’ zei hij. ‘Er is me alleen dit adres opgegeven.’

‘Wells,’ zei de man. ‘Herb Wells.’

De brief arriveerde twee dagen later. Met toenemende verbazing las Becker de instructies. De oude man had gezegd dat het een uitdagende klus zou zijn, maar dat leek het allesbehalve. Het was zelfs zo

eenvoudig dat Becker meteen op zijn hoede was. Niettemin stond de helft van de betaling al op zijn bankrekening en zat er een treinkaartje in de envelop.

Becker trok zijn onopvallende pak en zijn handschoenen aan en stopte een mes met een lemmet van vijftien centimeter in zijn zak. Vijf minuten voordat de hogesnelheidstrein het station zou verlaten, stapte hij in. Tijdens de rit lieten de beweging van de trein, het gedender van de wielen en het bulderen door een lange, donkere tunnel Becker iets doen wat hij nooit eerder had gedaan: hij viel in slaap terwijl hij op reis was voor een klus.

Toen hij wakker werd, reed de trein

net het station binnen.

Plotseling kwam er een verontrustende gedachte bij hem op: geloei van een stoomlocomotief? Waarom maakte deze trein zoveel lawaai?

Toen hij uitstapte, bleef hij abrupt op het perron staan. De mensen die hem voorbijliepen, zagen er normaal uit, met uitzondering van hun kleren. Hij zag vlinderstrikjes en pakken met brede lapellen. Alle mannen droegen een hoed: bolhoeden, strohoeden met brede rand, en een oudere man had zelfs een hoge hoed op! De dames droegen wijde plooirokken die tot onder de knie hingen. Hun schoenen hadden hakken van bescheiden

hoogte. Ook de kinderen waren formeel gekleed. Een magere jongen liet een houten jojo op en neer gaan.

Becker keek geschrokken om zich heen: er ontbrak iets.

Niemand had een mobiele telefoon. Geen BlackBerry's. Geen laptops of oordopjes die naar iPods bleken te leiden.

Hij liep naar een kiosk en kocht een krant. Toen hij de man een dollar gaf, kreeg hij negentig cent terug. Becker keek naar de munten in de palm van zijn hand. Om de een of andere reden zagen ze er vreemd uit, maar Becker stopte ze in zijn zak en dacht er niet meer aan toen hij de

schokkende krantenkop zag.

Noord-Korea was zojuist Zuid-Korea binnengevallen. Toen hij verder las, verbleekte zijn gezicht en begon een ader bij zijn linkerslaap opvallend te kloppen. President Harry S. Truman had de ongerechtvaardigde invasie veroordeeld en de Zuid-Koreaanse regering steun toegezegd. Becker keek naar de datum van de krant.

‘1950?’

Hij liet de krant zakken en keek argwanend om zich heen. Klassieke auto's reden door de straat. Toen hij naar de trein keek waarmee hij zojuist was aangekomen, zag hij dat de

hogesnelheidstrein waarmee hij op weg was gegaan nu een dieselmotor was dat allang in een spoorwegmuseum thuishoorde.

Een uitdaging? Blijkbaar had de oude man dit bedoeld. De klus zelf leek eenvoudig, maar hoe zou Becker weer terugkomen in zijn eigen tijd? Hoe was hij hier eigenlijk terechtgekomen? Hij ging in gedachten terug. Hij herinnerde zich de lange tunnel en de duisternis die zich meester had gemaakt van de trein. Op dat moment was hij in slaap gevallen, terwijl hij normaal gesproken juist altijd heel opgewonden en energiek was als hij op weg was naar een klus.

Frank Becker had de afgelopen twintig jaar een strikte discipline en de grootst mogelijke zelfbeheersing aan de dag gelegd. Hij riep zijn zenuwen tot de orde, haalde diep adem en liet de krant in een afvalbak vallen. Hij betastte het mes in zijn zak. Hij had zijn instructies gekregen en de helft van zijn honorarium ontvangen. Daarom zou hij de klus afmaken en ervoor zorgen dat hij thuiskwam. Hij was een professional. Misschien was het heel eenvoudig en hoefde hij alleen maar weer in de trein te stappen, door de tunnel terug te rijden en weer in slaap te vallen.

Slaap! Slaap ik? Droom ik?

Omdat Becker niets beters wist te verzinnen, kneep hij zichzelf en huiverde vervolgens van de pijn. Hij droomde niet. Hij was vijftig jaar in de tijd teruggegaan. Hij bedwong zijn zenuwen, trok zijn schouders recht en liep het station uit.

Het was een klein stadje, eigenlijk een dorp, met een slager, een bakker, winkels, restaurants, een café en een kerk aan de hoofdstraat. Naarmate Becker verder liep, waren de winkels dunner gezaaid en werd het stil in de straat. Hij hoorde alleen nog de wind en een paar vogels. Becker had de brief van zijn cliënt uit zijn hoofd geleerd en daarna verbrand. Als het misging, zou niemand bewijzen tegen hem vinden.

Net als de succesvolle man in de grote stad had de vrouw die hij zocht vaste gewoonten. Omdat het donderdag was, zou ze in haar huisje zijn, ruim een kleine kilometer buiten het dorp. Op donderdag maakte ze haar huis schoon, en daarna bereidde ze een eenvoudige maaltijd voor haar man, die altijd precies om zes uur thuiskwam van zijn werk in het dorp. Becker keek op zijn horloge. Dat liep nog gewoon, al was het nu blijkbaar vijftig jaar eerder dan het die ochtend was geweest. Hij had vier uur de tijd. Dat was meer dan genoeg. Het echtpaar had geen kinderen, had hij in de brief gelezen. Ze zou alleen zijn.

Hij hoefde de weg naar het huisje niet te vragen. De gegevens in de brief klopten precies. Twintig minuten nadat hij het station had verlaten, kwam hij op zijn bestemming aan. Het was een klein huisje van verweerde overnaadse planken en afbladderende witte verf, met lichtgroene kozijnen en een klein bloembed aan weerskanten van het vijftig centimeter hoge hekje waar Becker met gemak overheen stapte. De bloemen waren mooi: zinnia's, geraniums, vlijtige liesjes. Er stond ook wat vingerhoedskruid. Becker kende dat, want enkele jaren geleden had hij dodelijke hoeveelheden digitalis uit die plant gehaald om een ander doelwit te

vergiftigen.

De voordeur zat niet eens op slot. De scharnieren waren goed geolied en hij ging geruisloos naar binnen. Het huis stond afgelegen. Op weg daarheen was hij niemand tegengekomen en had hij geen ander huis gezien. Hij had een oude DeSoto langs de kant van de weg geparkeerd zien staan, maar daar had niemand in gezeten.